

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

(א) גבי' אף כלאו שס" (תיבא) תו"מ וי"ב רש"י ל"ג ליה וביבולקו פ' רחא נמי ליתיה: (ב) שם סמוך לירדן דכתיב והיה בעברכם כו"ל ותיבות דלי מעבר הירדן ואיך הלא נמחק וי"ב כך הוא בילקוט: (ג) רש"י ד"ה הלא המה וכו' במעבר הירדן מעבר הירדן ואיך הרבה: (ד) ד"ה שישבין וכו' (ה) אשור מעבר ומתאחז ומעור וגו' ואשכ בשתי כו"ל ותיבת אנשים נמחק:

גליון הש"ס

גמ' רבי אלעזר אמר וכו'. עיין בבבב שור ריש ברכות: רש"י ד"ה ובסחוריהו למקומו. ומניט עור ששאוהו הכהנים כשהיה דוד בורח מפני אכשלוס דכתיב בשמואל ב' ט"ו וישב לדקוק ואכריה את ארון אלהים ירושלים וכו' כיון דנכלל בכלל החזות מקומו מקרי חד. ועיין רד"ק ביהושע ג' בפסוק והכהנים הלוים נשאום אחוה:

דב"ש וז"ה. תמיה לרבי: כיון דהטיל הכתוב "ככה" צין קריאה למעשה, [נימא] דלעכבו תריוהו! וכו' איכא למיתמה: אדרבה, הוה לן למימר אליבא דרבי יהודה: אפילו אי לא הוה כתיב אל"א "כה" - דקריאה מעכבא ולא מעשה. דהא שמעינן ליה צפ"ק דר"ה (דף ט:) דמקרא נדרש לפניו ולאחריו, דלמר: "ויבג" - אע"פ שלא שמעו, אע"פ שלא תקעו. יכול אע"פ שלא שילחו - מ"ל "היא", דרבי רבי יהודה. ומפרש טעמא: מקרא נדרש לפניו ולא לאחריו, ולא לפני פניו. כלומר, עיכובא ד"היא" נדרש דוקא א"וקראתם דרו"ר" שלפניו, ולא א"ושבתם איש אל אחוזו" של אחריו, ולא אחקיעה שלפני פניו! וי"ל דה"פ: ורבי יהודה האי דמעשה מעכב - מ"כה" "ככה". דאי לא הוה כתיב אל"א "כה" ה"א דדרשינן ליה דוקא אקריאה שלפניו - להכי כתיב "ככה" יתיבא, למדרשה נמי אמעשה שלאחריו.

מול הגלגל סמוך לגלגל. משמע: מקום הרואה את הגלגל, כדלמר (חולין דף יט:): "ממול ערפו" - מול הרואה את העורף. ולהכי אמר רבי אלעזר: מול הגלגל - והלא לא ראו את הגלגל ירושלמי: מה מקיים ר"א הר גריזים והר עיבל - שתי גבושיות היו עשוי, וקראו זה הר גריזים וזה הר עיבל. על דעתיה דרבי יהודה - מאה ועשרים מיל הלכו באותו היום, על דעת ר"א - לא וזו ממקומם. וכו' צירושלמי: דר' ישמעאל אומר: כל ציאות שנאמרו בצורה לאחור י"ד שנים נאמרו, ו' שנים שכיבשו ושבע שנים שחילקו. ודכוותיה לא נאמר ברכות וקוללות אל"א לאחור י"ד שנים. הימז ר' חנינא קמיה ר' מנא: והכתיב "והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה!" אל"א: אבנים הקימו אותם מיד, ברכות וקוללות - לאחור י"ד שנים נאמרות. ובשהחזירוהו למקומו. ואי קשה: והא דדברי הימים (ב) כתיב "וישאו הלוים את הארון!" תריץ: דהאי אחד מכ"ד מקומות שנקראו הכהנים לויס. דהא כתיב תס: "ויעלו את הארון ואת אהל מועד" וגו', וכתיב: "העלו אותם הכהנים הלוים", ופירוש: הכהנים - הארון והלוים - אהל מועד וכליו. וכתיב: "ויצאו הכהנים את ארון ברית ה' אל מקומו", וכתיב במלכים: "וישאו הכהנים את הארון", וכתיב: "ויעלו את ארון ה' ואת אהל מועד" וגו', וכתיב: "ויעלו אותם הכהנים והלוים". אי נמי: הכהנים נטלוהו ממקומו אשר נטה לו דוד ומסרוהו ללוים, והלוים נשאו עד ההיכל, והכניסוהו הכהנים לדביר. הרי כל המקראות מקויימים, ועל זה אמר רבי יוסי "כשהחזירוהו למקומו".

ור' יהודה האי. גזירה שנה דענייה ואמריה מאי עביד ליה? עניה עניה גמור. גזירה שנה דענייה עניה למד מנדר, ג"ש ד"קול" "קול" - לא שמע, ואין האדם דן גו"ש אל"כ קבלה. כל מקום שצאמר בה בכה עניה ואמרה. דדבר הפלוגי צדיצור - אינו אל"א לשון קודש: ה"ג בה בה תורה אור הברכו. פלומר, לענין נשיאות פפוס איממרי, דילפי ל"ה רצנן לתמן (דף נח.) בגזירה שנה, וקמא ר' יהודה למימר: בגופה פתי. ה"ג: בכה דחליצה עניה ואמרה דלוים ולא גרסינן "מלוים". פלומר: לענין לויס אמר דילפי ל"ה רצנן ד"קול" "קול", וקמא ר' יהודה למימר דמעניה עניה ילפס מיצמה, דכתיב במלבי"ם ד"ה "קנה". הלא המה בעבר הירדן. פשטיו ישראל צמדצר נאמר להס סימני הר גריזים ועיבל ומקומם שהס בעבר השני של ירדן. ישראל היו למרח הירדן, דכתיב: בני גד ובני ראובן לקחו נתלמן "מעבר לירדן יריחו קדמה מזרחה" (יהושע ג'), ונאמר להס שהקדים האלה צמדערב הירדן (א) ואלוף הכהן להלן מן הירדן לנד מערב, ולא סמוך לירדן. אחר דרד כבוא השמש. ומהו "מבוא השמש" - זהו מזרח, שהשמש צאה משם. פלומר, רחוק ממזרחו של ירדן. ומנינו צמדאשית רצה: כל מקום שצאמר "אשרי" - מופלג. שישבים בהם בותיים. עכשיו הן יושבין בהן. שהושבין בהם סמריצ פשהגלה עשרת השבטים, דכתיב: "ויצא מלך אשור (ו) חננים מצבל ומפותה ומעור וגו' וישבים צערי שמרון" (מלכים ב' ח'). והנה ערי שמרון גיבו, דפמיא צממתינן "שצשמרון": פניא לא גרס, דכילא תדא ממיתתא היא צספרי. ספרי בותיים. שיש להס פורק בצבקה, ואין מאמינים בפורה צפעל פה. בצבקה. משמע: פו ציזס פקימו את האבנים צהר עיבל. אחר דרד. מופלג מן המערב ד"אשרי" לשון הפלגה, והאי "מבוא השמש" - מערב הוא, לשון "פי צא השמש" (בראשית כח), מקום שפמה שוקעת, מופלג מן מערב. והיינו לנד מזרח, סמוך לירדן מיד. בארץ הפנעני ארץ החיו היא. צניחוסא: חניא חרץ הפנעני חלא חרץ הסוי, דהא חרס סוי היא, דכתיב (סל ג'): "ויצא יעקב חלאס" וגו', וכתיב (סל ד'): "חכס צן סמור הסוי גישא חרץ". היושב בערבה. אינו, אל"א חריס. מול הגלגל רחוקים מן הגלגל הס. והסימנים הללו לא עליהם נאמרו, ולמה נאמרו. ר"א צן יעקב אומר לא בא הברכו בו! וכני חלשור נמי חרצי חלישור צן יעקב סמך. וכוותיה מפרש לקרא. דרד שחראה להם בראשונה. צלחוס ממלכיס, צעמוד ענין לחוסס דרד - צף צא

[חוספתא פ"ח]

[סא]

ס"א משור

עכשיו ליישר דרכיהם ולהורקם דרד. לפי שגלוי לפניו עשמיד הענין לפסוק צמיתת משה ולא ילך עם יהושע, הוכה להס: לאמר צפעצרו את הירדן לכבוש את הארץ ילכו דרד צבושה, ודך *יישבו, ודך חרץ הפנעני שהיא ערבה, ואל יקפו סמוך לצפת הירדן חרץ הסוי שהיא חריס וגזעות, חלא יכנסו לחוקה מיד מערב רחוק מן הירדן, ויקפו ויבשו. אחר שני דגלים. דכתיב צפרשת "גשא" גצי מסעות דגלים. לצבקה. משמע: לפני פולנס. בכל יום היו חלויים נושאים. צני קהת, דכתיב: "ומצמרסס חרון והשלמן" וגו' (נמדבר ג'). ובשפיבבו את יריחו. דכתיב: "ויקרא יהושע צן נון אל הפהים ויאמר חליסם שחו את ארון צרית ה'" וגו': "ויבשהחזירוהו למקומו. צימי חלמה לצית קדשי הקדשים, דכתיב: "ויצאו כל זקני ישראל וישאו הפהנים את הארון" (מלכים א' ח) והיינו החזירוהו למקומו, שצבהגלה צימי עלי מחור צית קדשי הקדשים על משכן שפעשה משה - משם נוטל. שהמספן נקבע צהילה, ויבשהחזירוהו פלפסיס לא היה לו מקום צבוש. שהרי מרב משפן טילה. ונשפחה צצית חניגדה ומשם צציו צוד לסוף עשרים שנה לצית עובד אלוס, ומשם לעיר צוד, עד צצנה חלמה את צית המקדש, וצנה לו הדביר לפניס מן ההיכל וחסה ערקסין חונצת צמקוס הפרוכת, והיא קרוי מקומו המיוחד, דכתיב: "ויצאו הפהנים את ארון צרית ה' אל מקומו אל צביר הצית" וגו' (סל).

ובין